

Socialisme i Nacionalisme irlandès

James Conolly

La vida pública d'Irlanda s'ha identificat generalment molt amb la lluita per l'emancipació política, de forma que, naturalment, l'aspecte econòmic de la situació ha rebut dels nostres historiadors i homes públics molt poca atenció.

El socialisme científic es basa en la veritat que hi ha en aquesta afirmació de Karl Marx, que diu que, "la dependència econòmica dels obrers respecte els que monopolitzen els mitjans de producció és el fonament de l'esclavitud en totes les seves formes, la causa de gairebé totes les misèries socials, el crim modern, la degradació mental i la dependència política". Així aquesta errònia exageració de les formes purament polítiques que han cobert a Irlanda la lluita per la llibertat, ha de semblar al socialista un error inexplicable per part d'un poble tant fortament oprimat com l'irlandès.

Però l'error és més aparent que real.

Tot i l'actitud reaccionària dels nostres dirigents polítics, la gran massa del poble irlandès sap del cert que un cop hagin conquerit la llibertat política per la que lluitan amb tanta força, l'hauran d'emprar com a mitjà de redempció social per tal d'assegurar-se el seu benestar.

Malgrat l'exageració ocasional que s'ha fet dels seus resultats immediats cal recordar que mitjançant unes vagues decidides, com les que han fet per aquest determinat fi polític, els irlandesos preparen les línies de conducta que el socialisme modern considera condicions indispensables per l'èxit.

D'ençà l'abandó del desafortunat insurreccionisme dels primers socialistes que concentraven les seves esperances exclusivament en el triomf eventual d'una lluita d'aixecament i barricades, el socialisme modern, basat en el més lent però més segur mètode de les urnes, ha dirigit l'atenció dels seus partidaris cap a la conquesta pacífica de les forces governamentals d'acord amb els interessos del seu ideal revolucionari.

L'adveniment del socialisme només tindrà lloc quan el proletariat revolució, en possessió de les forces organitzades de la nació (el poder polític del govern) serà capaç de construir una organització social adaptada a la marxa natural del desenvolupament industrial.

D'altra banda, l'esforç cooperatiu i apolític ha de sucumbir ineludiblement davant l'oposició de les classes privilegiades, atrinxerades rere les defenses de la llei i del monopoli. Així és com, fins i tot quan des del punt de vista econòmic és extraordinàriament conservador, el nacionalista irlandès, fins i tot amb el seu raonament erroni, és un agent actiu en la regeneració social, en tant que cerca invertir de tot el poder sobre els seus destins a un poble actualment governat segons els interessos d'una aristocràcia feudal.

La secció de l'exèrcit socialista a la que pertanyo, el Partit Republicà Socialista Irlandès, mai prova d'amagar la seva hostilitat als partits purament burgesos que actualment dirigeixen la política irlandesa.

És més, en inscriure a la nostra divisa un ideal que també adopten ells de paraula, no tenim cap intenció d'unir-nos a un moviment que pugui rebaixar les consignes del socialisme revolucionari.

Els partits socialistes de França s'oposen als simplement republicans sense deixar d'amar la república. Similarment el Partit Republicà Socialista Irlandès desitja la independència de la nació, alhora que refusa caure en els mètodes o emprar els arguments nacional-xovinistes.

Com a socialistes no estem plens d'odi nacional o racial pel record de l'ordre polític i social en el que vivim i que fou imposat als nostres pares a punta d'espasa; pels 700 anys que Irlanda ha suportat aquest injust domini estranger; per la fam, la pestilència i el mal govern que ha fet

d'aquesta illa occidental gairebé un desert i que ha exiliat als nostres compatriotes per tota la superfície del planeta.

La presentació dels fets que he esmentat no és capaç avui dia d'inspirar o de dirigir les energies polítiques de la classe treballadora militant d'Irlanda; no són el fonament de la nostra resolució d'alliberar Irlanda del jou de l'Imperi Britànic. Més aviat reconeixem que durant tots aquests segles la gran massa del poble britànic no ha tingut tampoc existència política; que Anglaterra estava, políticament i social, terroritzada per una classe dirigent numèricament petita; que les atrocitats que s'han perpetrat contra Irlanda sols es poden imputar a l'ambició sense escrúpols d'aquesta classe, desitjosa d'enriquir-se a expenses d'homes indefensos; que fins a l'actual generació es negava la veu de la immensa majoria del poble anglès en el govern del seu propi país; és a dir que, per tant, és manifestament just carregar el poble anglès amb els antics crims del seu govern; i que a tot estirar només podríem acusar-los d'una criminal apatia en sotmetre's a l'esclavitud i en permetre que se'ls convertís en un instrument de coerció per a l'esclavatge dels altres. Una acussació que tan es pot aplicar al present com al passat.

Però alhora que refusem basar la nostra acció política en una antipatia nacional hereditària, i volem la camaraderia dels obrers anglesos en lloc de veure'ls amb odi, desitjem amb els nostres precursors d'Irlandesos Units del 1798 que les nostres animositats siguin soterrades amb els ossos dels nostres ancestres - no hi ha cap partit a Irlanda que accentui més com a principi vital del seu ideari polític la necessitat de separar Irlanda d'Anglaterra i de fer-la absolutament independent. Als ulls dels ignorants i dels poc reflexius això sembla una inconsistència, però estic convençut que els nostres germans socialistes de França reconeixeran la justícia del raonament sobre el que recolza aquesta política.

1. Sostenim que 'l'emancipació econòmic de l'obrer requereix la conversió dels mitjans de producció en propietat comuna de la societat'. Traduït al llenguatge corrent i a la pràctica de la política real això ens ensenya que la via necessària per tal d'arribar a l'establiment del socialisme requereix la transferència dels mitjans de producció de les mans dels propietaris privats a les d'organismes públics responsables directament davant tota la comunitat.

2. El socialisme cerca doncs en interès de la democràcia reforçar l'acció popular en tots els òrgans públics.

3. Els òrgans representatius d'Irlanda expressarien més directament la voluntat del poble irlandès que no pas els òrgans que tenen la seva a Anglaterra.

Una República Irlandesa seria doncs el dipositori natural del poder popular; l'arma d'una emancipació popular, l'únic poder que treuria a la llum del dia tots aquests antagonismes de classes i línies de demarcació econòmica que ara queden enfosquides per la boira del patriotisme burgès.

En això no hi ha cap rastre de xovinisme. Desitjem mantenir amb el poble anglès les mateixes relacions polítiques que amb el poble de França, d'Alemanya, o de qualsevol altre país; l'amistat més gran possible, però també la més estricta independència. Germans, però no companys de llit. Així, inspirats per un altre ideal, dirigits per la raó i no per la tradició, seguint un curs diferent, el Partit Republicà Socialista d'Irlanda arriba a la mateixa conclusió que el nacionalista més irreconciliable. Cal destruir el poder governamental d'Anglaterra sobre nosaltres; els llaços que ens hi uneixen han de ser trencats. Havent après de la història que tots els moviments burgesos acaben en compromís, que els burgesos revolucionaris d'avui esdevenen conservadors l'endemà, els socialistes irlandesos no volen renegar o perdre la seva identitat en mig dels que només entenen a mitjes el problema de la llibertat. Busquem només l'aliança i l'amistat d'aquells cors que, en estimar la llibertat per si mateixa, no tenen por de seguir la seva divisa quan l'elevem les mans de la classe treballadora que en tenen més necessitat d'ella. Els seus amics són els que no s'estarien de seguir l'estendard de la llibertat, de consagrar la vida al seu servei fins i tot si això els ha de portar al terrible arbitri de l'espasa.

